

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 80/2013-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. februára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť V. M., P., zastúpeného advokátom JUDr. D. K., P., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Piešťany v konaniach vedených pod sp. zn. 11 C/42/2011 a sp. zn. 7 Er/3525/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. M. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. decembra 2012 doručená sťažnosť V. M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 11 C/42/2011 a sp. zn. 7 Er/3525/2010.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol, že na okresnom súde podal 12. apríla 2011 «návrh na obnovu konania 7 Ro/688/2008, v ktorom bol dňa 23. 06. 2010 vydaný nezákonný platobný rozkaz, ktorého vydaním bolo porušené zo strany Okresného súdu Piešťany nielen spotrebiteľské právo, vnútroštátne, ale i medzinárodné právo. Na základe tohto exekučného titulu prebieha exekučné konanie. Z tohto dôvodu okrem podania návrhu na obnovu konania podal sťažovateľ dňa 12. 04. 2011 i podnet na odklad exekúcie. Do dnešného dňa čo je viac ako 20 mesiacov, Okresný súd nielenže nekoná vo veci obnovy, ale nerozhodol ani o odklade exekúcie...

Okresný súd Piešťany je teda v oboch konaniach absolútne nečinný porušujúci ďalšie práva sťažovateľa. Výsledkom „konaní“ je do dnešného dňa nielen nerozhodnutie vo veci samej a nerozhodnutie o odklade exekúcie, ale ani jedno pojednávanie. Od podania návrhu a podnetu uplynulo viac ako 20 mesiacov bez úkonu zo strany súdu.».

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti uviedol, že «nevyužitie všetkých iných právnych prostriedkov, ktoré zákon na ochranu jeho základného práva alebo slobôd sťažovateľa účinne poskytuje..., odôvodňujeme jednak tým, že uskutočnené prietahy nemožno konvalidovať proforma vytýčeným pojednávaním po intervencii predsedu súdu a jednak rozsudkami Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktoré dňa 22. októbra 2012 nadobudli právoplatnosť. Ide o rozsudky ESLP z 12. júna tohto roka v prípadoch Ištván a Ištvánová proti Slovenskej republike a Komanický (č. 6) proti Slovenskej republike...

Vzhľadom na to, že k rozsudkom z 12. júna 2012 bolo pripojené aj nesúhlasné stanovisko dvoch sudcov ESLP, sa vláda po ich vydaní obrátila na ESUP so žiadosťou o predloženie prípadov veľkej komore, pričom hájila postoj Ústavného súdu SR vo vzťahu k posudzovaniu využitia sťažností na prietahy v konaní predsedovi súdu ako účinného prostriedku nápravy. ESLP žiadosť vlády odmietol, čo má za následok nutnosť zladať do budúcnosti judikatúru Ústavného súdu SR s judikatúrou ESLP. V praxi a v tomto prípade u sťažovateľa proti Okresnému súde Piešťany ako porušiteľovi jeho základného práva to znamená, že Ústavný súd SR nesmie podmieňovať prijatie tejto ústavnej sťažnosti predchádzajúcou sťažnosťou predsedovi dotknutého súdu.».

Na základe uvedeného v petite sťažnosti sťažovateľ ústavnému súdu navrhuje, aby nálezom vyslovil, že jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 11 C/42/2011 a sp. zn. 7 Er/3525/2010 porušené bolo a prikázal okresnému súdu v týchto konaniach konať bez zbytočných prietáhov.

Okrem toho sa domáha priznania finančného zadost'učinenia v sume 2 000 € a náhrady trov konania.

II.

V zmysle čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy, návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy, ktoré sú zjavne neopodstatnené, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Zo sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom

okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C/42/2011 (obnova konania vo veci vedenej pod sp. zn. 7 Ro/668/2008) a v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 7 Er/3625/2010.

Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že sťažovateľ sťažnosti na prietahy v namietaných konaniach predsedníčke okresného súdu nepodal a nevyužitie tohto prostriedku nápravy odôvodnil dvomi rozsudkami Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 12. júna 2012 (Ištván, Ištvánová proti Slovenskej republike a Komanický proti Slovenskej republike), keď v obidvoch veciach z rozsudkov ESLP podľa sťažovateľa možno vyvodiť záver, že ústavný súd „nesmie podmieňovať prijatie tejto ústavnej sťažnosti predchádzajúcou sťažnosťou predsedovi dotknutého súdu“.

Ústavný súd konštatuje, že tieto argumenty sťažovateľa nemôže akceptovať, pretože uvedené rozhodnutia ESLP sa týkali konaní, ktorých dĺžka bola v prvom prípade takmer 6 a pol roka a v druhom prípade bola viac ako 11 rokov, na rozdiel od dĺžky namietaných konaní, ktoré netrvajú ani dva roky.

Ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre (napr. IV. ÚS 26/2012 a IV. ÚS 93/2012) na požiadavke využitia prostriedkov nápravy v zmysle § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov na orgáne štátnej správy dotknutého súdu v zásade už netrvá v prípadoch, keď dĺžka namietaného konania v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu bola už prima facie zjavne neprimeraná, čo však v okolnostiach daných vecí nemožno konštatovať.

Ústavný súd vzhľadom na to, že z obsahu sťažnosti tiež nezistil, že by k nesplneniu prípustnosti sťažnosti podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde došlo zo strany sťažovateľa z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde), odmietol sťažnosť pre neprípustnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

V dôsledku odmietnutia sťažnosti bolo už bez právneho významu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími požiadavkami v nej uvedenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2013